

Jamsai

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

กลุ่มเทศกาล
ปราชญ์หญิง

2

— 一個門客的自我修養

เทียนหูรุอี่ 天如玉 เขียน

พวงหยก แปล

คัดลอกอ่าน

คัดลอกอ่าน

คือทุกสิ่งที่ใช้มอบใจไว้ด้วยกัน

"ท่านคิดจะทำอะไร" อี้เจียงใช้มือสองข้างยื่นออกกว้างพรางตามเสียงสั้น

"เข้าหอ"

คำตอบขวานผ่าซากทำให้นางหน้าแดงวาบ รีบจับมือใหญ่เอาไว้ "ท่านทำไปเพื่อผลประโยชน์เท่านั้น แค่จัดฉากให้คนอื่นดูก็พอแล้วไม่ใช่หรือ"

ชายหนุ่มเหลือบตาขึ้นมองนาง น้ำเสียงราบเรียบเป็นปกติ "แต่งก็แต่งกันแล้ว ต้องทำเป็นจัดฉากไปไย"

อี้เจียงพูดไม่ออก

เมื่อไม่มีผ้าคาดเอวคอยตรึงไว้ สบายเสื่อก็กี่เผยออ้า นางพยายามใช้มือปิด แต่ถูกเขาจับออกไป ผ้ามืออุ้งวางทาบลงตรงชอกคอ จากนั้นสบายเสื่อชั้นในก็คลายออกจากกัน

"กงซีอู่..." อี้เจียงแตกตื่นลนลาน แต่ที่มีมากกว่านั้นคือความอัดอั้นและความไม่เต็มใจในเมื่อไม่ได้รักนาง ไยต้องทำเรื่องเช่นนี้กับนางด้วย

"หืม?" กงซีอู่ส่งเสียงตอบรับ พลังพลิกตัวขึ้นมาก่อมทับนาง

มากกว่ารัก กล่อมเกล้าปราชญ์หญิง 2

เทียนหูอวี่ เขียน พวพหยก แปล

《一个门客的自我修养》

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 天如玉Tian Ru Yu

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2648-9

ภาพประกอบ 米朱弗玄

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 379 บาท

พินพูน

กระดาษหนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

สงครามในเรื่อง 'กล่อมเกลापราชญ์หญิง' กำลังระอุได้ที่เลยนะคะ แต่ละแคว้นพร้อมพาดพิงใส่กัน ใครมีกำลังมากก็ยอมเป็นผู้ชนะ สำหรับเล่มที่แล้วทุกท่านคงเห็นการดิ้นรนหนีของอี่เจียง พยายามให้รอดพ้นจากกำมือของซีอู่ แต่ก็นั่นแหละคะ แรงคนไม่กี่คนจะสู้ท่านมหาอำมาตย์ผู้ยิ่งใหญ่ได้อย่างไร

ในเล่มนี้ท่านนักอ่านจะได้พบกับกลศึกอันเหนือชั้นยิ่งขึ้น รวมไปถึงความรักที่กำลังดำเนินไปบนเส้นทางของการช่วงชิงแผ่นดิน ไม่เพียงแผ่นดินจะอยู่ในกำมือของคนสองคน หัวใจของพวกเขายังมองเห็นแต่ผลประโยชน์เป็นที่ตั้ง

สุดท้ายแล้วหัวใจที่แสนเย็นชาของ 'กงซีอู่' จะได้พบกับความรักหรือไม่ แล้ว 'อี่เจียง' ที่เคยถูกหักหลังเพราะความรักจะเจ็บช้ำตายจนไม่ยอมพบเจออีกหรือเปล่า สงครามระหว่างแคว้นแคว้นท้ายที่สุดใครจะได้เป็นผู้รวมแผ่นดินให้เป็นหนึ่ง หากท่านนักอ่านอยากรู้แล้ว เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * อี้เจียง หญิงสาวจากยุคปัจจุบัน ทะลุมิติมาอยู่ในร่างทวนเจ้อ ศิษย์สำนักกู่กู่ซึ่งเป็น همینเค่อซันสูง
- * กงซีอู๋ ศิษย์พี่ของอี้เจียงที่เก่งกาจทั้งนูนและบู๊ เป็นขุนนางแคว้นฉี เป็นคนทำงานโดยมีแผนการรัดกุมรอบคอบ
- * เว่ยอู่จี้ หรือซิ่นหลิงจวิน น้องชายต่างมารดาของเว่ยหวัง เขียวชาญในการศึก ให้ความสำคัญกับสหาย
- * เจาเซียงหวัง ฉินหวังผู้มีความคิดอยากสร้างคุณูปการครั้งใหญ่ ให้แคว้นฉิน ชอบใช้คนที่มีความสามารถ
- * เกียนตัน หรืออันผิงจวิน แม่ทัพใหญ่ของแคว้นฉี รับฟังความเห็นของกงซีอู๋
- * ไป่ฉี แม่ทัพใหญ่ของแคว้นฉิน สมญานามเทพสงครามไป่ฉี จัดการข้าศึกอย่างโหดร้าย
- * เขียวหู เป็นชาวเผ่าอี้ฉี วิทูตจากแคว้นเว่ย อยากสร้างผลงานยิ่งใหญ่

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

17

เข้าฉิด้วยกัน

กงซีอุบดขยี้แคว้นลัน เวลานั้นเป็นวันเกิดเว่ยหวังพอดิ แคว้นลัน
จึงเป็นของขวัญจากเขา

แต่แท้ที่จริงแล้วนี่เป็นการแลกเปลี่ยน...แคว้นเว่ยเปิดด่านให้ทัพฉิ
ผ่านทาง โดยที่ทัพฉิต้องให้ยืมมือยึดครองแคว้นลัน ที่แรกเว่ยหวังไม่กล้า
ส่งไพร่พลไปต้านทัพฉิอย่างเปิดเผย รู้สึกขุ่นเคืองใจอยู่ไม่น้อย ได้แต่เจรจา
เงื่อนไขแบบปากเปล่ากับฉิหวังเจี้ยนว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวอะไรกับแคว้นเว่ย
ทั้งสิ้น

ระยะนี้เว่ยหวังกำลังก่อกลัดกลุ่มที่ทัพฉินมาประชิดชายแดน กลัวไปฉิ
ที่ประกาศอย่างแข็งกร้าวว่ามาตามจับตัวมหาอำมาตย์ห้าแคว้นเสียจน
ออกสิ้นขวัญแขวน กลัวว่าแม่ทัพไปผู้ฆ่าคนได้อย่างไม่สะทกสะท้านคนนั้น
จะระบายนารมณีสู่แคว้นเว่ย แต่แล้วลันโหวเกิดอยากจะทำแต่งฟูเหริน
เอาตอนนี้ ระหว่างที่เขากำลังโมโห กงซีอุก็เข้ามาเยิ่นเยื้อนไขอันแสนวิเศษ

ให้พอดี

แน่นอนว่าแคว้นฉีได้รับประโยชน์จากการแลกเปลี่ยนนี้ด้วยเช่นกัน แคว้นฉีมีพรมแดนติดแคว้นเว่ย แต่ไม่มีพรมแดนติดแคว้นหาน ยกแคว้นฉีที่มีแร่เหล็กอุดมสมบูรณ์ให้แคว้นเว่ย แลกกับเมืองชายแดนสองเมือง ย่อมดีกว่ายกให้แคว้นหาน

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทั้งแคว้นฉีและแคว้นเว่ยต่างก็ได้ขยายอาณาเขต ข้ำยังได้กระชับความสัมพันธ์ระหว่างสองแคว้นให้แน่นแฟ้นขึ้น เว่ยและฉีจึงพอใจกันถ้วนหน้า นี่เป็นความละเอียดรอบคอบของกงซื่อ ไม่ว่าที่ใดเมื่อไรก็คิดการเผื่อรอบด้านเสมอ

อี่เจียงซุกบนหลังม้าเหมือนกระสอบ รู้สึกปวดระบมไปทั้งตัว ยังถูกกงซื่อตบตึงแผ่นหลังไว้แน่นจนขยับไม่ได้อีก นางกระดิ่งกระดอนอยู่บนหลังม้าตลอดทาง จนอวัยวะภายในแทบหลุดออกมา สมอบวมพอง มีนหัวไปหมด

เรี่ยวแรงเป็นต้นทุนที่ดีจริงๆ ด้วย พอหมดแรงก็ไม่ต่างอะไรกับทหารที่ไร้อาวุธ รอดูกแล่นเนื้อเถื่อนหนึ่งสถานเดียว

ทหารฉีตั้งค่ายนอกเมืองลั่วหยาง กว่าจะไปถึง อี่เจียงก็รู้สึกเหมือนข้อต่อกระดูกเคลื่อนที่ทั้งร่าง ขยับเคลื่อนไหวตัวไม่ได้เลย

พอกองซื่ออุ้มนางลงจากหลังม้ามาวางไว้บนเตียงในกระโจม อี่เจียงก็ขดตัวนอนหันหลังให้เขาทันที ระหว่างทางนางกัดริมฝีปากไม่ให้ร้องออกมาด้วยความเจ็บ จนตอนนี้ปากมีแต่แผล

ทหารเข้ามารายงานว่าแคว้นหานส่งคนมาสอบถาม กงซื่อยืนอยู่หน้าเตียงครู่หนึ่ง ก่อนจะออกไปดูด้วยตนเอง

เมื่อเขาออกไปแล้ว อี้เจียงถึงสบถออกมาเบาๆ นึกบ่นในใจ ไลน์ซ้ำ
ถึงได้โชคร้ายถึงเพียงนี้ละ มาพ่ายแพ้เอาตอนช่วงเวลาสุดท้าย!

เสียงผีเท้าดังพลุกพล่านอยู่นอกกระโจม เหมือนไฟรพเพลิงที่ตีแคว้นลั่น
ยังทยอยกลับมาเรื่อยๆ

แม่ทัพแคว้นเว่ยมายืนโวยวายอย่างไม่พอใจอยู่ในค่าย ทั้งที่
สวมเกราะไม่ครบชุดเสียด้วยซ้ำ แต่ทำให้พวกหนานดูไปอย่างนั้นเอง
พอเล่นละครเสร็จก็กลับไปรายงานเว่ยหวัง

ทหารในค่ายเริ่มหุงหาอาหารกันแล้ว ควันไพลอยโข่มงไปทั่ว ต้นคุด
ลงจากหลังม้า ปาดเหงื่อบนหน้าผากแล้วเดินเข้ามาในกระโจมใหญ่

คนบนเตียงนอนหันหลังไม่หือไม่อือ ถึงเขาจะเป็นคนเร่งเร้าให้
กงซีอู่ใช้วิธีจับตัวนางมาโดยตลอด แต่นั่นเป็นเพราะใจจริงไม่ยากให้นาง
เป็นอันตราย เมื่อเห็นสภาพของอี้เจียงในตอนนั้นก็นึกสงสารขึ้นมาจับใจ
นิสัยชอบดูแลกำเรียบขึ้นมาอีก เขารีบออกจากกระโจมไปยกฉากบังตา
เข้ามาวางตรงหน้าเตียงให้นาง รวากับย่อนเวลากลับไปยังช่วงที่
'ความรักของแม่' พลุ่่งพล่านลั่นออกอีกครั้ง

เขาพูดกับนางเบาๆ ผ่านฉากบังตา "แม่นาง ผ่ยยวนกับเซ่าจิว
ปลอดภัยดีทั้งคู่นะขอรับ เวล่านี้กำลังเดินทางมาที่นี่ ท่านสบายใจได้"

"ถ้าอย่างนั้นก็ขอบคุณมาก" นางตอบอย่างสุภาพและห่างเหิน
ต้นคุดระบายลมหายใจอย่างโล่งอก อย่างน้อยนางก็ยอมพูดกับเขา
แล้ว

กงซีอู่เดินกลับเข้ามาในกระโจมอีกครั้งอย่างรวดเร็ว ไม่แปลกใจ

ที่เห็นต้นคุดอยู่ด้วย เขาเหลือบมองฉากบังตาที่หนึ่งก็เข้าไปนั่งที่โต๊ะ หยิบพู่กันมาเขียนจดหมายส่งให้ต้นคุด "ส่งกลับไปแคว้นฉี เตรียมตัว ถอนทัพกลับแคว้น"

เมื่อกระปี่สัมผัสได้ว่าฝ่ายตรงข้ามไม่พอใจ แต่ไม่กล้าพูดอะไรมาก พอรับหนังสือมาก็รีบเดินออกไปอย่างไม่รอช้า

ในกระโจมเหลือเพียงสองคน กงซีอูเอาแต่นั่งเสียบที่โต๊ะไม่ส่งเสียง ส่วนอี่เจียงก็นอนนิ่งอยู่หลังฉากบังตา จวบจนฟ้ามืด ทหารฝ่ายสุททกรรม ยกข้าวเข้ามาให้ ชายหนุ่มถึงลุกขึ้นจุดตะเกียง เพิ่งจะมองมาที่ฉากบังตา อีกครั้ง "กินข้าวได้แล้ว"

เขารู้ว่านางไม่ใช่คนที่จะยอมทรمانตนเองเพื่อประชิดคนอื่น ที่ถูกต้องบอกว่านางทำแง่จนไม่เป็นด้วยซ้ำ

แล้วก็จริงอย่างที่คิด เพียงครู่เดียวอี่เจียงก็เดินออกมาจากด้านหลัง ฉากบังตา มือหนึ่งยันเอว อีกมือดึงปืนอันใหญ่บนศีรษะเขี่ยทิ้งไป ช่างหลังทั้งที่ยังไม่หยุดเดิน ปืนร่วงตกลงบนเตียงดังบู่เบาๆ

กงซีอูมองชุดพิธีการบนร่างนาง รู้สึกชื่นชมความชอบของลั่นไหว ไม่ไหวจริงๆ แม้จะเป็นแพรรณชั้นดี แต่ลายปักสีฉูดฉาดแน่นพริ้วย ช่างขัดตาเหลือเกิน เหลือเชื่อที่นางยังอุตสาหายอมใส่เข้าพิธีแต่งงานได้ เขาเบนสายตาดอก "ไปเปลี่ยนชุดแล้วค่อยมากิน"

อี่เจียงทำหูทวนลม เดินไปล้างมือที่อ่าง แล้วค่อยมานั่งลงตรงข้ามเขา แต่แผลกระเทือนถึงเอว จึงแบ่ปากด้วยความเจ็บ ก่อนจะหัวเราะแห้งๆ "ชุดนี้ไม่สวยหรือ ข้ายังเสียดายไม่อยากจะถอดนี่"

"ตามใจ" ชายหนุ่มตอบกลับไปอย่างเย็นชาแล้วลงมือกินก่อน

บังเอิญเหลือบไปเห็นรอยเขียวช้ำบนข้อมือเล็กโผล่ออกมาระหว่างที่นาง ตักน้ำแกง จึงเหม้มปากพร้อมวางตะเกียบ "ข้าสงสัยจริงๆว่าแผนการครั้งนี้ ของศิษย์น้องคืออะไร เจ้าถึงได้ยอมเสี่ยงเพียงนี้เพื่อให้ได้ตำแหน่ง อีฟูเหรินมาครอง"

อีเจียงก้มหน้าก้มตากินน้ำแกงช้าๆ "ข้ากลัวว่าศิษย์พี่ฟังแล้วจะ ตกใจนะสิ ตอนพูดให้เผยแพร่กับเซ่าจิวฟัง สองคนนั้นยังตกใจแทบแย่"

กงซีอุ่กอดมือที่ถือช้อนของนางเอาไว้ "ข้าอยากฟังโดยละเอียด"

นางจึงเงยหน้าขึ้นมาเล่า "ก็เหมือนอย่างที่ท่านเลือกแคว้นฉี ข้าเดาว่า สาเหตุหลักที่ท่านตัดสินใจเลือกแคว้นฉี เพราะแคว้นนี้ควบคุมง่าย เปิดโอกาสให้ท่านได้ใช้ความทะเยอทะยานในใจได้เต็มที่โดยไม่มี อุปสรรคขัดขวาง ข้าเองก็เลือกแคว้นฉีเพราะเหตุนี้เช่นกัน"

กงซีอุ่พยักหน้าช้าๆ "ถ้าอย่างนั้นเมื่อเจ้าควบคุมแคว้นฉีได้แล้ว จะทำอะไรต่อ"

"ข้าตั้งใจจะสานสัมพันธ์กับแคว้นฉิน"

คิ้วของกงซีอุ่ขยับเล็กน้อย

"คนอย่างฉินโหดเหี้ยมจะเป็นเจ้าแผ่นดินที่ใดกัน ข้าเป็นแทนยังตี เสียกว่า" อีเจียงยืม แต่แล้วรอยยิ้มของนางก็ค่อยๆ เปลี่ยนไป เมื่อนึกถึง พวกเจ้าแคว้นที่ถกเถียงกันว่าใครจะได้นางไปครอง ฉินโหดแตกต่างจาก พวกนั้นตรงที่ใดกัน ค่านิยมเช่นนี้ การปกครองเช่นนี้ จะปล่อยเอาไว้ ได้หรือ สู้เขย่ามันให้พลิกคว่ำไปเสียดีกว่า ถึงอย่างไรนางก็ไม่มีอะไร ต้องกลัวอยู่แล้ว

ในที่สุดความตกตะลึงบางๆ ก็ปรากฏขึ้นบนใบหน้ากงซีอุ่

อีเจียงเล็กคิ้ว "ข้าบอกแล้วว่าศิษย์พี่จะตกใจ"

ฟังดูเหมือนคำละเมอเพื่อปกของคนที่เขาจริง ๆ นั้นแหละ แต่ลั่นโหว
อยู่ได้อีกไม่นาน ทั้งยังคิดอ่านไม่เป็น หากนางได้เป็นฟูเหรินแคว้นลั่น
เมื่อโหวเจ้าแคว้นตายลง โอกาสควบคุมแคว้นลั่นก็จะตกอยู่ในมือนาง
การสานสัมพันธ์กับแคว้นฉินในฐานะฟูเหรินแคว้นลั่นมีโอกาสน่าประสพ
ความสำเร็จสูง เพราะแคว้นฉินก็ต้องการแร่เหล็กเช่นกัน

ที่นี้นอกจากชีวิตที่เหลือของนางจะไม่ถูกทำลาย ยังเหมือนได้
ถือกำเนิดใหม่ สามารถปกป้องตนเองได้โดยไม่ต้องพึ่งแคว้นฉี เวลานี้นาง
ปีกหักไร้เรี่ยวแรง วิธีนี้จึงจะช่วยให้นางพลิกวิกฤตลุกขึ้นมาผงาดได้ใหม่
เพียงแต่คนทั่วไปคิดไม่ถึงเท่านั้น

"น่าเสียดายที่ถูกท่านทำลายแผนการเสียแล้ว" นางถอนหายใจแล้ว
ตักน้ำแกงกินอีกช้อน

กงซีอู๋นั่งเงิบ เป็นเรื่องเหลือเชื่อที่สตรีคนหนึ่งกล้าคิดอะไรเช่นนี้
แต่พอเป็นนางเขากลับไม่แปลกใจ นางเป็นคนใจอ่อน แต่เข้มแข็งและ
กล้าหาญได้เมื่อถึงยามคับขัน เขาชื่นชมยิ่งนัก แต่ในขณะที่เดียวกันก็ดีใจ
ที่ตนเองทำลายแผนการครั้งนี้ของนางลง...

กว่าเผยแพร่กับเซ้าจิวจะตามมาถึงค่ายก็ตีมากแล้ว เพราะตามมา
ในฐานะเชลย แคว้นเว่ยจะเป็นผู้จัดการเรื่องหลังจากนี้ของแคว้นลั่น
ทั้งหมด ชุนนางและคนในวังหลวงที่จับมาก็ถูกส่งต่อไปแคว้นเว่ย มีแต่
สองหนุ่มสาวที่ถูกแยกคุมตัวไปที่อื่นต่างหาก

อีเจียงอยากไปหาพวกเขา แต่รู้ว่ากงซีอู๋ไม่อนุญาตแน่ จึงทำเฉย

ไว้ก่อน

คงเพราะต้องรีบรื้อค่าย นอกกระโจมจึงเสียดังอะอะทั้งคืน ไม่รู้ กงซี้คู่ออกไปทำอะไรที่ใด แต่ทหารที่ยืนเฝ้าประตูกระโจมปฏิบัติหน้าที่ แข็งขันกว่าปกติหลายเท่า

อี่เจียงที่ปวดระบมไปทั้งตัวนอนพลิกไปพลิกมาอยู่บนเตียงพลา งใช้มือนอนคลึงตามจุดที่ปวด ตรงเอวอาการหนักเป็นพิเศษ เพราะตอนนั้น กระแทกราวลูกกรงเต็มแรง แขนยังถูกพวกแคว้นลั่นดิงกระซากจนเคล็ด นอกจากนั้นก็เป็นการระบมเพราะกระเด็งกระดอนบนหลังม้า

สมัยเด็กๆ เวลาจะถูกฉีดยาสักเข็มนางยังแหกปากร้องอยู่นานสองนาน พอมาอยู่ที่นี้มีเหตุให้เจ็บตัวยิ่งกว่านั้นมาก แต่ทุกครั้งทำได้แค่นทน ตอนนี ไม่มีคนอื่นอยู่ในกระโจม นางจึงเลิกทนแล้วส่งเสียงครางออกมาเบาๆ ด้วยความเจ็บ แต่ถ้าไม่คลึงให้เลือดกระจายตัวก็จะหายช้า ดังนั้นเลยต้อง นวดต่อไป

เสียงฝีเท้าดังเข้ามาในกระโจม อี่เจียงหยุดชะงักทันที พร้อมกับที่ เจ้าของเสียงเดินอ้อมฉากบังตา กลิ้งคุ่นเคยก็โชนมากระทบจมูก บอกให้นาง รู้ว่าเป็นกงซี้คู

"ทายาเสีย" เขายื่นตลับเคลือบเงาทรงสี่เหลี่ยมใบหนึ่งมาตรงหน้า อี่เจียงลุกขึ้นรับมาเปิดฝา แล้วรีบปิดลงดังเดิมเมื่อได้กลิ่นฉุน แสบจมูก

"ยาแก้ฟกช้ำ" เขาพูดแค่นั้นก็เดินอ้อมฉากบังตาออกไป

แสงไฟวอมแวมกระทบฉาก ส่องร่างที่นั่งตัวตรงสง่าอยู่ที่โต๊ะ ให้ทาบเงาไหวไปมา อี่เจียงถอนสายตากลับมาแล้วม้วนแขนเสื้อเพื่อ

ทายา ถ้าไม่ดูก็ไม่รู้เลยว่าข้าจนเป็นสีม่วงเข้มเป็น बै้อเริ่ม คนพวกนั้น
มือหนักเกินไปแล้ว

เนี่ยยาเป็นสีดำ นางกลั่นหายใจแต่มีมาทา ก่อนจะสูดปากเบาๆ
เพราะทั้งเจ็บทั้งร้อน

อยู่ๆ เบื้องหน้าก็สว่างขึ้น อี้เจียงเงยหน้ามองโดยไม่รู้ตัว พบว่า
ชายหนุ่มเดินกลับเข้ามายืนตรงหน้าเตี้ยงเงียบๆ มือหนึ่งถือตะเกียง
อีกมือเอื้อมออกมาหานาง "ข้าทาให้"

อี้เจียงเบ้าปาก "ไม่ต้อง"

"เจ้ามัวแต่พิริพิไรเช่นนี้เมื่อไรจะเสร็จ พอฟ้าสว่างพวกเราก็จะ
ถอนทัพแล้ว ไม่มีเวลามากเพียงนั้นหรอกนะ" เขาแย้งตลับยาจากมือนาง
วางตะเกียงแล้วนั่งลงบนเตียง มือหนึ่งถลกแขนเสื้อหญิงสาว อีกมือใช้นิ้ว
โป้งแต่มยามาถูรอยช้ำแรงๆ

"ซี้ด...เจ็บเป็นบ้า! ทำเบาๆ ไม่เป็นหรือ!" อี้เจียงน้ำตาแทบร่วง

กงซี้กู่เหลือบมองนาง แล้วทำหน้านิ่งถูต่อไปเรื่อยๆ ไม่มีที่ท่าว่าจะ
ผ่อนแรงลงสักนิด ถ้าไม่คิ่งแรงๆ เสื้อจะกระจายตัวได้อย่างไรกัน

ข้อศอกอี้เจียงอยู่ในมือใหญ่ แต่ร่างท่อนบนลอยขึ้นมาจากเตียง
ครึ่งหนึ่ง นางร้องโอดโอยอยู่นานจนเริ่มชินแล้วถึงค่อยเลิกร้อง นางมองออก
ว่าเขาอารมณ์ไม่ดี เซอะ จับข้ามาได้ยังไงจะอารมณ์เสียอีกนะ!

"มีที่อื่นอีกหรือไม่" กงซี้กู่ถามขึ้นเมื่อทายาเสร็จ

หญิงสาวแอบลูบบันเอว แต่จะถอดเสื้อให้เขานวดยาให้ก็ไม่ได้
จึงตอบเสียงอู้ในคอ "หมดแล้ว"

ไม่มีเสียงตอบจากเขา อี้เจียงหันไปมองแล้วสบประสานดวงตา

คุณั้นเข้าพอดี

เดิมทีนัยน์ตาของเขาก็ลึกล้ำอยู่แล้ว ตอนนี่เหมือนแสงตะเกียงไปรวมตัวอยู่ข้างใน เมื่อมองจ้องมาตรงๆ ก็ราวกับมองเห็นความคิดในใจอย่างทะลุปรุโปร่ง

จากนั้นเขาก็วางตัลบายาลงบนเตียง แล้วถือตะเกียงเดินอ้อมฉากบังตาออกไปโดยไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว

อี่เจียงมองตามงๆ

ระหว่างอยู่กับการรื้อค่ายในวันรุ่งขึ้น ต้นคุยได้ยีนพลทหารสองนายกระซิบกระซาบอะไรกัน จึงค่อยๆ ย่องเข้าไปแอบฟังพลันหน้าแดงแจ๋ทันที

พวกนั้นซุบซิบกันเรื่องกงสีคู่กับอี่เจียงเมื่อคืนนี้...

"จริงๆ นะ ข้าได้ยีนมากับหู ร้องว่าเจ็บตลอดเลย"

"ไม่นี่ก็เลย ท่านมหาอำมาตย์ดูสุขุมเยือกเย็นปานนั้น ที่แท้ก็แสรังวางท่า"

"มิน่า...ถึงได้ยกทัพไปชิงตัวนาง"

ต้นคุยกระแอมสองที ทหารทั้งสองเอามือกุมหัววิ่งกระเจิดกระเจิงทันที มีอกระบี่ยกมือลูบแก้มร้อนผ่าว แล้วทำหน้าที่ขมิ้มเดินเข้ากระโจมใหญ่

กงสีคู่ที่ไม่ได้นอนเลยทั้งคืน ตอนนี่กำลังนั่งเก็บหนังสืออยู่ที่โต๊ะต้นคุยแอบมองไปทางฉากบังตาที่หนึ่ง แล้วช่วยเจ้านายเก็บของพลางถามเบาๆ "ผู้ทรงภูมิ แคว้นเว่ยมารับตัวเซलयไปแล้วละขอรับ แต่พวกนางบำเรอของลั่นไหวพอได้ยีนว่าท่านพาอี่ฟูเหรินเข้ากระโจมก็ร้องจะติดตามท่านบ้าง

“ไม่ยอมไปแคว้นเว่ย จะจัดการอย่างไรดีขอรับ”

กงซีอู่ถามสี่หน้าเรียบเฉย “อะไรคือพาเข้ากระโจม”

ตันคฺยกระอักกระอ่วน นึกข่าวลือไม่ดีไม่งามนั้นขึ้นมาได้ จึงตอบ
อ้อมอ้อม “พวกนางพูดเช่นนั้นขอรับ”

ผู้เป็นนายเก็บม้วนหนังสือไม้ไผ่ใส่ถุงแพรอย่างพิถีพิถัน “พวกนาง
ก็แค่กลัวตาย เรื่องแค่นี้ไม่เห็นต้องเอามาถาม จับส่งไปให้กองกำลัง
แคว้นเว่ยก็สิ้นเรื่อง”

เมื่อกระบี่พยับหัน “นั่นสิขอรับ หญิงเชื้อพระวงศ์และชนชั้นสูงนิยม
ชมชอบผู้ทรงภูมิตั้งมากมาย ผู้ทรงภูมิยังไม่ชายตาแล มีหรือจะรับ
พวกนางไว้”

กงซีอู่ชะงักแล้วเงยหน้ามองอีกฝ่าย “เหตุใดวันนี้ข้าถึงได้รู้สึกเป็นเจ้าของ
พูดมากเป็นพิเศษกันนะ มีอะไรหรือไม่”

ตันคฺยรีบโบกมือ “ไม่มีขอรับ ไม่มี” จากนั้นก็เผ่นหนีออกจากกระโจม
กงซีอู่มองไปทางฉากบังตา “ศิษย์น้องควรลูกได้แล้ว”

เส้นทางถูกเตรียมรอไว้แล้ว ถึงอย่างไรแคว้นเว่ยก็ไม่ไว้ใจพิถี
อีกอย่างกลัวว่าถ้าปล่อยให้อยู่ยาวนานจะพบทัพฉิน จึงไม่กล้าซัดซ้าไฉ่ไฉ่

อี่เจียงแอบฟังอยู่หลังฉากบังตาอยู่นาน ได้ยินเขาเรียกก็ลุกขึ้นมา
แต่งตัวให้เรียบร้อย มีเสื้อผ้าบุรุษสะอาดสะอาดอันชุดหนึ่งวางอยู่ตรงริมเตียง
คงเป็นกงซีอู่ที่เตรียมไว้ให้ นางจับชุดพิธีการสกปรกมอมแมมที่สวมอยู่
สุดท้ายก็ยอมเปลี่ยน พอนึกถึงท่าทีที่เขามีต่อชุดนี้ก็แก้มองขึ้นว่า
“มีหญิงเชื้อพระวงศ์และชนชั้นสูงขึ้นชอบในตัวท่านมากมาย ท่านกลับ
รู้สึกขัดตาที่เห็นข้าสวมชุดชาววัง น่าจะชินตั้งนานแล้วไม่ใช่หรือ”

กงซีอุส่งเสียงเย็นชาผ่านฉากบังตา "ถ้าเจ้าอยากใส่หน้ากากไปถึง
แคว้นฉียังมีโอกาสให้ใส่อีกมาก"

อี่เจียงฟังด้วยความขุ่นเคืองใจ ก่อนจะเดินออกมาจากด้านหลัง
ฉากบังตา "เมื่อไรเข้าถึงจะได้เจอเฉยยวนกับเซ่าจิวสักที"

"เฮ้อ เพราะข้าคนเดียว" เซ่าจิวถุกมัดมือทั้งสองข้างไว้อย่างแน่นหนา
นั่งไขว่ห้างยกไปมาบนรถม้า ขณะรำพึงรำพันอย่างอ่อนแรง

ทหารฉีกำลังเคลื่อนพลอย่างซิ่งซังอยู่ข้างนอก ไม่ยอมหยุดพักมา
หลายชั่วยามแล้ว ตั้งแต่ออกเดินทางนางยังไม่ได้เจออี่เจียงเลย ไม่รู้ว่า
กงซีอุทำกับอีกฝ่ายอย่างไรบ้าง

เฉยยวนนั่งอยู่ตรงข้ามนางในสภาพเดียวกัน แต่สีหน้าท่าทางดู
ผ่อนคลายกว่ากันมาก "แผนการครั้งนี้ของผู้ทรงภูมิอันตรรายเกินไป
ตามผู้ทรงภูมิงซีกกลับแคว้นฉีไปนะดีแล้ว ไม่อย่างนั้นถ้าเจอคนแบบ
ลันโหวอีกจะแย่เอาได้"

เซ่าจิวเงื้อเท้าถีบเขาที่หนึ่ง "ในสายตาเจ้า กงซีอุทำอะไรก็ล้วน
ดีไปหมด!"

ชายหนุ่มแค้นเสียงขึ้นจมูก แล้วเมินนางด้วยการเบือนหน้าไป
ทางอื่น

เซ่าจิวระบายอารมณ์เสีจี้ก็กลับมาห่อเหี่ยวเหมือนเดิม นางพูดซ้ำๆ
ขณะเอาหัวโขกผนังรถ "เพราะข้าคนเดียว ตอนนั้นข้าน่าจะเข้าวังไปหา
ลันโหวแทนอี่เจียง"

เฉยยวนร้องเฮอะ "ยังไม่ต้องพูดถึงว่าลันโหวจะยินดีรับเจ้ามาแทนที่"

ผู้ทรงภูมิหรือไม่เลย เจ้าอย่าลืมหิวว่าได้บอกเรื่องที่เราจ้างงานกับข้าแล้ว
ลั่นโหวจะต้องการหญิงมีสามีอีกหรือ"

เจ้าจิวหน้าแดงกำ ก่อนเงื้อเท้าถีบเข่าอีกรอบ "ใครแต่งงานกับเจ้า
อย่ามาพูดเองเออเอง!"

เผยยวนย่อนอุ้มนๆ "ก็ผู้ทรงภูมิหลอกลั่นโหวเช่นนี้ เจ้านึกว่าข้า
อยากแต่งงานกับเจ้านักหรือ"

เจ้าจิวยิ่งโมโห เลยถีบเขาไปอีกหลายที
เผยยวนร้องโอดโอยแล้วโผล่ไปที่ประตูรถ "ใครก็ได้! ข้าอยากเปลี่ยนรถ!
ข้าอยากเปลี่ยนรถ!"

เสียงของเขาดังลั่น แม้แต่อี่เจียงที่นั่งอยู่ในรถม้าคันข้างหน้า
ยังได้ยิน

ดูท่าทั้งคู่อะไรจะยังคึกคักกระฉับกระเฉงดีอยู่ นางสบายใจแล้ว
อี่เจียงแอบชะโงกหน้าออกไปข้างนอก กงซี้คู่ม่มผ้าคลุมกันลมชีม่า
ข้าๆ อยู่ข้างหน้า เข้าฤดูหนาวแล้ว แสงแดดไม่เหลือไออุ่นอีกต่อไป
เช่นเดียวกับใบหน้าเรียวด้านข้างของเขาที่เย็นชาไร้ไออุ่น

เหมือนเขาจะรู้ตัว ถึงได้หันมามองรถม้า อี่เจียงรีบกลับเข้าไปนั่ง
ข้างในเหมือนเดิม

เขาพูดอะไรกับตันคุยที่ชีม่าอยู่ข้างๆ สองสามคำ มือกระบี่ชีม่า
วกกลับมาทางด้านหลัง ไม่ทันไรก็ตีคูรถม้าที่นางนั่งแล้วส่งหนังสือตัว
ผืนหนึ่งมาให้ "แม่นางเอาไปหม่มสิ จะได้อุ่นขึ้นสักหน่อย"

อี่เจียงรับมา มองแผ่นหลังของกงซี้คูที่หนึ่ง "ฝากขอบคุณนายเจ้า
แทนข้าด้วย"

นางพูดด้วยเสียงปกติธรรมดา แต่ต้นคुकกลับมีสีหน้าระอึกระอ่วน แล้วขี้อากกลับไปหากงชี้อู๋ด้วยท่าทางเก๋ๆ

แม้อากาศจะดีแต่การเดินทางไม่ราบรื่นนัก ตอนใกล้ถึงเมืองเยี่ย ขบวนของพวกเขาถูกโจมตีที่หนึ่ง

ตอนนั้นนางกำลังอ่านหนังสืออยู่ในรถ แต่ตั้งสติคอยระวังตัว อยู่ตลอดเวลา พอได้ยินเสียงข้างนอกก็ชะโงกหน้าออกไปดู เห็นงชี้อู๋ รีบขี้อากเข้ามาประกบรถม้าของนางเอาไว้พลางชักกระบี่คู่ตรงเอว ออกมาถือเตรียมพร้อม

นางถูกคุ้มกันอย่างแน่นหนา ทำได้แค่เพียงชะเง้อชะแง้คอมอง สถานการณ์ แต่มองอะไรไม่เห็น รู้แค่ว่าดูเหมือนขบวนจะถูกโจมตี จากทางด้านหลัง

"ใครนะ"

"ทหารฉินที่ปลอมตัวมาสืบข่าว" กงชี้อู๋เรียกต้นคुकเข้ามา "สั่งการ ลงไป อัยารบติดพัน รีบสลัดพวกมันให้ได้แล้วเดินทางต่อ"

เขายังขี้อากคุ้มกันนางอยู่ด้านหน้ารถ ไม่มีที่ท่าว่าจะจากไป นางมอง แล้วหัวเราะ "ศิษย์พี่จะกันไม่ให้ข้าหนีหรือ"

ชายหนุ่มหันมามอง "เจ้าคิดว่าเจ้าหนีรอดหรือไม่เล่า"

นางทำหน้าจ้ำ กลับเข้าไปนั่งในรถ ไม่สนใจเขาอีก

ต่อให้เว่ยหวังใจกว้างเพียงใด ก็ไม่มีวันยอมให้กองทัพแคว้นฉี เคลื่อนพลผ่านเข้ามาในเมืองเยี่ย ดังนั้นจึงต้องอ้อมเลียบไปทางซานเมือง ตรงไปยังตะเข็บชายแดนระหว่างแคว้นฉีและแคว้นเว่ยแทน

เมืองเยี่ยงมีพรหมแดนติดกับหানตัน แม้อี้เจียงจะหมดหวังในตัว
จ้าวหวังตันแล้ว ก็ยังเป็นห่วงสถานการณ์ในเวลาหนึ่งของหานตันมากอยู่ดี
แต่จนปัญญาไม่รู้จะสืบข่าวอย่างไร

ตกเย็นกองทัพหยุดตั้งค่าย ทหารชุดเตาเดินสำหรับหุงหาอาหาร
อี้เจียงไม่ได้ลงจากรถไปยึดเส้นยึดสาย กลับหมกตัวอ่านหนังสือต่อไป

"พ้ามืดแล้ว อ่านหนังสือต่อเดี่ยวสายตาก็เสียหрок" "ไม่รู้ว่างงซี้ตู้
มาอยู่ข้างรถตั้งแต่เมื่อไร เขายื่นมือออกมาให้นาง "ลงมา"

อี้เจียงม้วนเก็บหนังสือเสียบๆ แล้วจับมือเขากระโดดลงจากรถ

"มีคนมาหาเจ้า" ชายหนุ่มชี้ไปข้างหน้า

นางหันไปมองแล้วยิ้มออกมาทันที รีบปล่อยมือใหญ่ถลกชายเสื้อคลุม
วิ่งเข้าไปหาผู้มาเยือนอย่างเรงว่า "เจ้ามาได้อย่างไร"

เว่ยฉู่จี้สวมเกราะทั้งชุดยืนอยู่บนเนินเขาเตี้ยๆ หันหลังให้อาทิตยอัสดง
เขาดูซุบซิบเล็กน้อย แต่รอยยิ้มยังสดใสไม่เปลี่ยนแปลง "ข้าตั้งค่ายอยู่แถวนี้
ได้ข่าวว่าผู้ทรงภูมิกงซี้ผู้ไม่เคยขายตามองหญิงใดถึงขั้นไปชิงตัวอู่ฟูเหริน
กลับมา ข้าก็เลยอยากเห็นนะสิว่าอู่ฟูเหรินคนนั่งดงามชวอนตะลึง
สักเพียงใด"

อี้เจียงถอนหายใจ "อย่าเยาะเย้ยกันเลย แต่ข้าก็น่าสมเพศพอแล้ว"

เว่ยฉู่จี้หัวเราะ แล้วหันไปมองกงซี้ตู้ที่ยืนอยู่ไกลๆ ที่หนึ่ง จากนั้น
ก็จับแขนนาง พาเดินมาข้างหน้าสองก้าว "เชื่อว่าเจ้าคงรู้แล้ว ข้ายังติด
หนึ่บุญคุณกงซี้ตู้ครั้งสุดท้าย จำเป็นต้องขอใช้ให้เขา ดังนั้นครั้งนี้จึง
ช่วยเจ้าไม่ได้"

อี้เจียงพยักหน้า "เพราะเจ้าเป็นคนมีสัจจะนี่แหละ ข้าถึงได้คบเจ้า"

เป็นสหาย ไม่ต้องตำหนิตนเองหรอก"

"แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ เจ้าก็ต้องไปแคว้นฉีกับเขา" เว่ยอู๋จี้มองไปทาง กงซี้อู๋อีกครั้ง "เขาคิดจะทำอะไรกันแน่ ข้าไม่อยากให้พวกเจ้ากลายเป็น ชุนปิ่นกับผิงเจวียนไปอีกคู่"

"ไม่หรอกน่า" นางบอกยิ้มๆ แล้วเปลี่ยนเรื่อง "หानตันเป็นอย่างไร บ้าง"

รอยยิ้มสดใสหายไปจากใบหน้าของเว่ยอู๋จี้ "ข้ากำลังกลัวเรื่องนี้แหละ เสด็จที่ถูกฉินหวังชุ่นกั้ว ไม่ยอมให้ข้ายกทัพช่วยแคว้นจ้าว ดีที่เถียนตันนำไพร่พลแคว้นฉีสองแสนนายไปช่วย สถานการณ์แคว้นจ้าวตอนนี้จึงยังไม่ถึงขั้นวิกฤต เหลือแต่ว่าต้องทำอย่างไรแคว้นฉินถึงจะถอนกำลังทหารกลับไป"

อี่เจียงพยักหน้าพลางนึกสงสัยอยู่ในใจ ไฉนไปตั้งได้ยอมเสียเวลาตรึงกำลังพลไว้จนปานนี้ ทั้งยังใช้ทหารฝีมือดีมาไล่ตามนางซึ่งมีความสำคัญน้อยกว่า หรือจะมีปัจจัยใดขัดขวางไม่ให้เขาตีเมืองหานตัน เขาไล่ล่านางด้วยตนเองมาตลอดทาง แต่ไม่ได้คิดจะเอาชีวิตนางสรูปแล้วมีจุดประสงค์อะไรกันแน่

อาทิพย์ลี้บดวงไปแล้ว เว่ยอู๋จี้ขมวดคิ้วพุดขึ้นด้วยสีหน้าเคร่งเครียด "ข้าต้องไปแล้ว ไม่รู้เมื่อไรจะได้พบกันอีก เอ้อ ข้าไม่อยากแยกจากเจ้าเลย ถ้าอย่างไรเจ้าแต่งงานกับข้าให้สิ้นเรื่องสิ้นราวดีหรือไม่ ถึงอย่างไรก็ได้เป็นอี่ฟูเหรินเหมือนกัน"

อี่เจียงเอามือกุมหน้าผาก "ถ้าอย่างนั้นเจ้าต้องไล่บรรดานางบำเรอในจวนเจ้าออกไปให้หมดก่อน ข้าไม่อยากให้สามาร่วมกับหญิงอื่น"

ฝ่ายตรงข้ามทำหน้าตาซึ่งซึ่ง "เฮอะ คิดอะไรเช่นนี้ ช่างพิลึกคนจริงๆ!" พุดจบก็คลี่ยิ้มอีกครั้ง "เออล่ะๆ เลิกพูดเล่นดีกว่า ข้าต้องไปแล้ว ครั้งนี้ ข้าถูกกงซีอู่ก่าจูดตายเอาไว้อยู่ช่วยเจ้าไม่ได้ แต่ครั้งต่อไปหากเจ้า ต้องการความช่วยเหลือจากข้า ข้าจะไม่รอช้าแน่นอน"

หญิงสาวพยักหน้ายิ้มๆ

พอเว่ยอู่จี้เดินขึ้นไปบนยอดเนินก็มีคนมารับทันที เขาขึ้นม้า หันมาโบกมือให้อี้เจียงอีกครั้ง ก่อนจะขี่ม้าจากไป

ต้นคุยเดินเข้ามาเชิญนางไปกินอาหารเย็น

นางเดินกลับขึ้นไปบนรถ พบว่ากงซีอู่ก่าจู่ที่นั่งอยู่ในนั้นก่อนแล้ว โต๊ะเล็กตัวหนึ่งถูกนำมาตั้งไว้ในรถม้าแคบๆ มีตะเกียงวางอยู่ข้างบนพร้อมด้วยอาหารสองชุด

นางทชุดตัวลงนั่งคุกเข่า หยิบตะเกียบขึ้นมากินข้าวไม่พูดไม่จากราวกับไม่รับรู้ว่ามีคนนั่งอยู่คนหนึ่ง

กงซีอู่เองก็เอาแต่กินข้าวเงียบๆ จบจนนางกินเสร็จแล้ว เขาถึงค่อยวางตะเกียบ ล้วงจดหมายผ้าแพรฉบับหนึ่งจากในแขนเสื้อมาส่งให้

"จดหมายของพันจวี เจ้าอ่านดูสิ"

อี้เจียงสะอึกแล้วพุดจุ่นๆ "ยังไม่ทันกลับถึงแคว้นฉีกี่ขึ้นนี่สั่งให้ข้าทำงานแล้วหรือ"

ชายหนุ่มดึงมือกลับไป "เช่นนั้นก็ช่าง"

นางคิดว่าจดหมายจากมือใหญ่อย่างรวดเร็ว พันจวียังเขียนจดหมายติดต่อกับเขา ไม่อ่านก็เสียของแย่

กงซีอู่ยิ้มตรงมุมปากแล้วหยิบตะเกียบขึ้นมากินข้าวต่อช้าๆ

จากนั้นก็โพล่งขึ้นว่า "ซิน่หลังจวินกับเจ้าสนิทสนมกันกว่าที่ข้าคิดไว้เสียอีก"
นางเงยหน้าขึ้นจากจดหมาย "ใช่ เขาบอกว่าจะแต่งงานกับข้าด้วย"
กงซีอู่ค่อยๆ เหลือบตาขึ้นมา ดวงตาฉายแววหม่นเคียด
อี้เจียงกลอกตาแล้วอ่านจดหมายต่อ ผ่านไปสักพักใหญ่ก็ถามขึ้น
ว่า "ท่านอยากกำจัดพี่น้องวีไซหรือไม่"

"ใช่จึงคิดเช่นนั้น"

"ก็เขาเขียนบอกมาในจดหมายว่าเกลี้ยกล่อมให้ฉินหวังยอมเจรจ
ารอมชอมกับแคว้นจ้าว แล้วให้ไปฉีกทัพกลับไป เท่ากับขัดขวางเป้าหมาย
ของท่านที่ต้องการทำลายแคว้นจ้าว ท่านก็ต้องอยากกำจัดเขาอยู่แล้วสิ"
กงซีอู่พยักหน้า "การกระทำของเขาขัดขวางแผนการของข้าจริงๆ"
หญิงสาวคลี่ยิ้มประหลาด "เหมาะเลย ข้าก็อยากกำจัดเขาเช่นกัน"
"เพราะเหตุใด"

"ข้ามีจุดประสงค์ของข้าก็แล้วกัน" นางยื่นจดหมายผ้าแพรคืนให้

ทั้งหมดค้างแรมกลางแจ้ง ตากน้ำค้างอันหนาวเหน็บอยู่คืนหนึ่ง
พอเช้าวันรุ่งขึ้นก็ออกเดินทางต่อ ก่อนถูกทัพฉินโจมตีอีกครั้ง

คงเพราะครั้งนี้อยู่ใกล้ที่มั่นนอกหอนตันของทัพฉิน กำลังพลที่มา
โจมตีจึงมากกว่าครั้งก่อน ทำเอาทัพฉีแตกกระจาย วุ่นวายกันไปหมด

อี้เจียงนั่งอ่านหนังสืออยู่ในรถม้าอย่างตั้งอกตั้งใจ ไม่หวั่นไหวกับสิ่งที่
เกิดขึ้นข้างนอกแม้แต่นิดเดียว ถึงอย่างไรก็หนีไม่รอดอยู่แล้ว เพราะกงซีอู่
คอยตามคุมรถม้าราวกับทวารบาล

นานที่เดียวกว่าจะคุมสถานการณ์ได้ เมื่อออกเดินทางอีกครั้งก็เพิ่ม

ความเร็วขึ้นมาก

กว่าจะมาถึงชายแดนก็ใกล้ค่ำ ขุนนางห้องที่คงได้รับข่าว ถึงได้มารอรับล่องหน้า อี้เจียงมองรถม้าแล่นเข้าอาณาเขตแคว้นฉีพลางถอนหายใจเฮือกใหญ่ คราวนี้ต่อให้ติดปีกก็หนีไม่พ้น

ทหารในกองทัพตั้งค่ายพักแรมนอกเมือง ส่วนคนอื่นๆ เข้าไปค้างคืนในจุดพักม้า ในที่สุดก็มีสตรีมาคอยดูแลเสียที่ ภรรยาเจ้าเมืองมาที่จุดพักม้า แล้วพยายามให้อี้เจียงด้วยตนเอง ไม่ได้ให้คนรับใช้จัดการ

หญิงสาวนอนคว่ำบนเตียงนิ่งๆ ภรรยาเจ้าเมืองเป็นหญิงวัยกลางคน ทำทางนุ่มนวลอ่อนโยน ละเอียดอ่อนสมกับเป็นสตรี ตอนทลายลงน้ำหนักมือกำลังดี ไม่ได้ดูเอาๆ แบบกงซีอู่

คงเพราะกลัวบรรยาอากาศจะเจียบเจีบบเกินไป ระหว่างพยายามให้หญิงวัยกลางคนจึงชวนคุยโดยถามเรื่องเกี่ยวกับตัวนางและมีทำทางสนใจใคร่รู้ในความสัมพันธ์ระหว่างนางกับกงซีอู่เป็นพิเศษ เมืองนี้อยู่ใกล้แคว้นเว่ย คนถามย่อมได้ยินเรื่องกงซีอู่ถล่มแคว้นฉีเพื่อชิงตัวอี้ฟูเหรินแล้ว ดวงตาจึงเอาแต่คอยจ้องหน้านางตลอด คงสงสัยกระมังว่าสตรีที่ทำให้คนเย็นชาคคนหนึ่งทำเรื่องเช่นนั้นได้จะดงามสักเพียงใด

ในห้องจุดตะเกียงสว่าง อี้เจียงนอนคว่ำอยู่บนเตียง ผินหน้าให้เห็นแค่ครึ่งเดียว ช่วงที่ผ่านมานางตรากตรำกับการระหกระเหิน จึงซุบซอมลงไม่น้อย สีหน้าทำทางดูอิดโรยไม่ได้งามหยาดพามาติดแต่อย่างใด คำถามของอีกฝ่ายทำให้นางอึดอัด จึงตอบผ่านๆ เพื่อตัดรำคาญ

ฝ่ายตรงข้ามนี้ก็นางยอมตอบทุกอย่าง คำถามจึงลลอบลลวงมากขึ้นทุกที ตอนหลังถึงกับถามว่า "ได้ยินว่าฉีฉีเหวเป็นโรคน่ารังเกียจ

สตรีทั่วไปกลัวจนลมแทบจับ อี๊ฟูเหรินยอมแต่งงานด้วยได้อย่างไรนะ ตอนปรณนิบัติเขาท่านรับได้ด้วยหรือ"

เสียงถามแหลมสูงขึ้นในประโยคสุดท้าย เหตุใดอี๊เจียงจะไม่เข้าใจ ความหมายของอีกฝ่าย สีหน้านางเปลี่ยนไปทันทีขณะตอบอย่างเย็นชา "ข้าเก่งนะสิ ย่อมต้องรับได้อยู่แล้ว"

คงเพราะฟังออกจากรู้สึกว่านางไม่พอใจ หญิงวัยกลางคนจึงไม่พูดอะไรอีก รีบพยายามให้เสร็จ จากนั้นก็ขอตัวกลับไป

ตอนใกล้ค่ำกังซี้ऊมาเคาะประตูเยี่ยมเยียน

อี๊เจียงยังไม่หายโมโห กลิ่นสุราที่โชยมากระทบจมูกตอนเขาเดินเข้ามาข้างในทำให้นางเดาออกว่าเขาคงไปกินเลี้ยงกับเจ้าเมืองมา นางจึงยิ้มเย็นชาพาลงถาม "เจ้าเมืองคงจะพูดเรื่องของข้ากับท่านสินะ"

ชายหนุ่มพยักหน้า "เจ้ารู้ได้อย่างไร"

"ภรรยาเขามาหลอกถามว่าข้าเสียตัวให้ลันโหวหรือยัง กลับไปคงจะพูดให้สามีฟัง เจ้าเมืองต้องเตือนท่านให้ระวังข้าอยู่แล้ว"

นางมาอยู่โลกนี้หลายปี รู้ว่าที่นี่มีค่านิยมเสรีเรื่องพรหมจรรย์ของหญิงสาว หญิงเสียตัวก่อนแต่งงานไม่ใช่เรื่องใหญ่ แต่ลันโหวเป็นโรคมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดด้วยอาจติดโรคได้ กังซี้ऊเป็นถึงมหาอำมาตย์แคว้นฉีไปชิงตัวหญิงที่อาจเป็นโรคกลับมา ชุนนางชั้นผู้น้อยย่อมแสดงความห่วงใยให้เห็นว่าตนจงรักภักดีอยู่แล้ว

กังซี้ऊตอบด้วยน้ำเสียงปกติ "เขาเตือนข้าจริง แต่สติปัญญาระดับศิษย์น้อง แครับมือกับลันโหวที่แก่จนจะลงเอย คงไม่ต้องถึงขั้นเปลืองเนื้อเปลืองตัวหรอก"

นางแค้นยิ้ม "เหตุใดถึงได้มันใจนักเล่า สำหรับสตรีแล้ว การยอมเปลี่ยนเนื้อเปลี่ยนตัวถือเป็นกลยุทธ์อย่างหนึ่งเหมือนกัน ไม่มีอะไรน่าเสียดาย ดังนั้นท่านอยู่ห่างๆ ซ้ำไว้ดีกว่า"

สีหน้าของกงซื่อผู้เย็นชาขึ้นเล็กน้อยทันที ดวงตาคมลึกล้ำจ้องนางเหม็ง

อี่เจียงถูกจ้องจนขนลุก พอเบนสายตาก็รู้สึกเย็นวาบที่คาง เมื่อถูกปลายนิ้วของเขาจับให้หันกลับมา ใบหน้าหล่อเหลาที่คุกรุ่นด้วยโทสะมีกลิ่นสุราโชยโน้มน้ำกลั้วเข้ามาที่ละน้อย นางนิ่งตะลึงไปด้วยความตระหนก ลมหายใจกระชั้นขึ้นขึ้นอย่างทำอะไรไม่ถูก

ลมหายใจอ่อนเปราะดกกันและกัน ตอนที่ริมฝีปากใกล้จะประกบลงมา เขาพลันปล่อยมือแล้วเดินออกไปโดยไม่หันกลับมามอง

อี่เจียงยกมือกุมอก สูดหายใจเข้าออกอยู่พักใหญ่ หัวใจถึงค่อยสงบลง

เมื่อได้รับจดหมายของกงซื่อผู้ ฉีหวังเจี้ยนถึงเพิ่งรู้ว่าอี่ฟูเหรินคนนั้นเป็นคนเดียวกับอี่เจียงที่รวมห้าแคว้นเข้าเป็นพันธมิตรแนวตั้ง เมื่อไม่กี่เดือนก่อนนางเพิ่งจะยกทัพมาขู่โจมตีแผ่นดินเขาอยู่เลย ตอนนั้นก็กลับถูกกงซื่อผู้พาตัวกลับแคว้นฉี ไม่ว่าจะคิดอย่างไรก็ไม่ถูกไม่ควร เขาจึงเร่งให้กงซื่อผู้กลับเข้าเมืองหลวงโดยด่วน

หลังจากพักผ่อนที่โรงเตี๊ยมจุดพักม้าหนึ่งคืน ทุกคนก็มุ่งหน้าเข้าเมืองหลินจื่อแต่เช้า ตั้งแต่ออกเดินทางกงซื่อผู้ไม่ปรายตามองอี่เจียงแม้แต่นิดเดียว

อึ้งเจียงก็ซุ่มซ้องหมองใจอย่างมากเช่นกัน นางถูกจับมาโดยไม่สมัครใจ
 แท้ๆ นอกจากไม่ต้องนั่งรถของนักโทษ ก็ไม่เห็นจะแตกต่างจากนักโทษ
 ตรงที่ใด ปรากฏว่าเขาเอาแต่หงุดหงิดมาตลอดทาง หมายความว่าอย่างไร
 กัน

ยังคิดถึงเรื่องเมื่อคืนนางยังฮึดฮัด เลยทูปผนังรกระบายอารมณ์
 อย่างแรง แต่กลับทำให้เอวกระเทือน ต้องสูดปากด้วยความเจ็บ

ต้นคุยเบนสายตาจากรถม้าไปมองเจ้านายที่ขี่ม้าไม่พูดไม่จาอยู่
 ข้างหน้า "ผู้ทรงภูมิ แม่นางท่าทางแปลกๆ ซอบกล ท่านจะไม่ใช่ขุนนาง
 หน้อยหรือ"

กงซี้ฉู่ทำท่าจะหันไปมอง แต่เพียงหันแค่นี้ก็แว้งกลับเข้าไปใหม่
 "ไม่มีอะไรหรอก"

เมืองหลินจื่อในฤดูหนาวให้บรรยากาศตึงเครียด ลมหนาวพัด
 เสียดกระดูก แสงแดดไม่มีไ้ออุ่นแม้แต่นิดเดียว

จวนมหาอำมาตย์ถูกปิดกวาดรอไว้อยู่แล้ว กงซี้ฉู่สั่งให้ต้นคุยพา
 อึ้งเจียงเข้าไปพักผ่อนในเรือน ส่วนตนเองเข้าจวนไปเปลี่ยนเสื้อผ้า จากนั้น
 ก็ออกไปวังหลวงทันทีโดยไม่หยุดพัก

อึ้งเจียงไม่ใส่ใจเรื่องพวกนี้แม้แต่นิดเดียว พอต้นคุยพาเข้ามาในห้อง
 นางก็ล้มตัวลงนอนโดยไม่สนใจมองการตกแต่งด้วยซ้ำ

มือกระบี่คิดว่ากงซี้ฉู่เปลี่ยนใจใช้วิธีจับตัวนางกลับมาตามคำแนะนำ
 ของตนเอง ความรู้สึกผิดเสียวเล็กๆ ในใจจึงพลุ่งพล่านขึ้นมาใหม่ เขากลับ
 ออกไปเงียบๆ โดยไม่ลืมหูลืมตาให้ข้าราชการใช้เตรียมข้าวปลาอาหารและน้ำร้อน

ไว้คอยปรนนิบัตินางให้ดี

อ้อเจียงตื่นมาอีกทีก็ค้ำแล้ว พอลุกขึ้นมา นั่งก็เห็นซีฉางยืนอยู่หน้าเตียง จึงขี้ตาด้วยความประหลาดใจแกมยินดี "เจ้ามาอยู่ที่นี้ได้ยังไง"

ริ้วรอยบางๆ ปรากฏขึ้นตรงหางตาฝายตรงข้ามตามรอยยิ้ม "ท่านมหาอำมาตย์กษัตริย์ให้คนไปรับข้ามาปรนนิบัตินายหญิงเจ้าค่ะ"

รอยยิ้มบนใบหน้าอ้อเจียงเจื่อนลงเล็กน้อย เขาละเอียดรอบคอบถึงเพียงนี้ ความหวังที่จะหนียิ่งลอยห่างไปไกลกว่าเดิม

สาวใช้ช่วยกันยกถังน้ำร้อนเข้ามาให้ซีฉางประคองอ้อเจียงลงจากเตียง "ได้ยินว่านายหญิงได้รับความลำบากทางกายระหว่างเดินทาง มาอาบน้ำแล้วทายาก่อนเถอะเจ้าค่ะ"

ผลที่หนักที่สุดบนร่างนางก็มีแค่แผลตรงเอวเท่านั้น ตอนนี้อย่างไม่หายไม่ถือว่าได้รับความลำบากทางกายอะไรหรอก แต่ก็เป็นการเดินทางที่ทำให้เหนื่อยล้าทั้งกายใจจริงๆ ดังนั้นนางจึงลงไปแช่น้ำตามที่ถูกฝายบอก

น้ำร้อนมีกลิ่นสมุนไพร นางนอนแช่อยู่ในถังได้สักพักก็ถามขึ้นอย่างประหลาดใจ "นี่น้ำสมุนไพรหรือ"

ซีฉางที่กำลังเตรียมเสื้อผ้าสำหรับผลัดเปลี่ยนไว้ให้นอกจากบังตาตอบว่า "เห็นว่าช่วยแก้อาการเคล็ดขัดยอกได้เจ้าค่ะ ต้นคุณเป็นคนบอกให้พวกบ่าวเตรียมมาให้"

อ้อเจียงเสีร่าอยู่ลิๆ แม้ต้นคุณจะหลอกนาง แต่ลองใคร่ครวญดูอย่างจริงจัง เขาก็ดีกับนางมาโดยตลอด แต่ก่อนคอยปกป้องนางราวกับแม่ไปปกป้องลูกไป ตั้งแต่ว่าเขาเป็นคนของกงซีอู่ นางก็แทบไม่ยุ่งเกี่ยว

กับเขาอีกเลย ไม่รู้ว่าตอนนี้เขารู้เรื่องตัวตนที่แท้จริงของนางมากน้อยเพียงใด หรือยังเห็นว่านางเป็นทวนเจ้อคนเดิมในอดีต

หลังขึ้นจากน้ำและทหายที่เอวเรียวร้อยแล้ว ซีฉางก็หยิบชุดที่ทางจวนเตรียมไว้มาสวมให้ เป็นชุดสตรีที่นางไม่ค่อยได้ใส่นัก กงซีอู่เป็นคนชอบความเรียบง่าย เสื้อผ้าที่เขาสวมให้จึงไม่มีลวดลายฉูดฉาด มีแต่สีพื้น อย่างสีขาว สีดำ สีเขียว สีนํ้าเงิน ล้วนเป็นสีเรียบๆ ทั้งสิ้น

ซีฉางประคองนางไปนั่งหน้าคั่นช่องลำริดแล้วพูดขึ้นขณะหวิ้มมิให้ "หลายปีมานี้นายหญิงระหกระเหินเร่ร่อน ลำบากมาไม่น้อย ตอนนี้ได้อยู่นิ่งๆ กลับมาเป็นสตรีอีกครั้งก็ดีเหมือนกัน"

อี่เจียงไม่รู้จะตอบกลับไปอย่างไร การเตรียมเรื่องต่างๆ อย่างละเอียดรอบคอบของกงซีอู่ทำให้นางหงุดหงิดอย่างมาก แต่นางหาคำพูดมาเถียงซีฉางไม่ได้ เพราะความปรารถนาในตอนแรกสุดของนางก็คือการได้มีชีวิตต่อไปอย่างสงบสุขนี้เอง แต่พอได้อยู่อย่างสงบจริงๆ กลับให้ความรู้สึกเหมือนเป็นพันธนาการที่นางอยากสลัดให้เป็นอิสระ

ได้อาบน้ำแต่งตัวสะอาดเอี่ยม ความเหนื่อยล้าจากการเดินทางก็เบาบางลงไม่น้อย ระยะเวลาที่ซีฉางไปจัดหาอาหารเย็นให้ ต้นคุยก็หอบม้วนหนังสือไม้ไผ่จำนวนหนึ่งเดินเข้ามา

"แม่นาง ผู้ทรงภูมิให้ข่านำม้วนหนังสือเหล่านี้มาให้ท่านอ่าน"

อี่เจียงเหลือบมองของในมือเขา หนังสือแต่ละม้วนถูกใส่ไว้ในถุงแพรปักลวดลายงามประณีต แบบที่มักจะเห็นอยู่บนโต๊ะของกงซีอู่อยู่บ่อยๆ ไม่ใช่ของแปลกตาแต่อย่างใด หญิงสาวพยักหน้าแล้วเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงยั่วเย้า "ศิษย์พี่ช่างไว้ใจข้าเสียจริง ข้าเพิ่งจะเข้ามาอยู่ในจวน

ก็เอาหนังสือสำคัญเพียงนี้มาให้อ่านแล้ว"

มือกระป๋องค่อยๆ เรียงม้วนหนังสือลงบนโต๊ะอย่างพิถีพิถัน จากนั้นก็จุดตะเกียงให้ ร่างสูงใหญ่ของเขาทาบบางตรงหน้าโต๊ะ "แม่นางค่อยๆ อ่านไปนะขอรับ มีอะไรก็เรียกข้าได้"

อ๊ี้เจียงมองตามจนเขาเดินไปถึงหน้าประตู ในที่สุดก็เอ่ยขึ้นมาว่า "ขอบใจมากสำหรับน้ำสมุนไพรวันนี้ ช่วยได้มากจริงๆ"

ต้นคุดหันมามองนางด้วยสีหน้าที่แสดงให้เห็นถึงความตื่นตัน เขาสะกดความรู้สึก ก่อนจะพยักหน้า เดินออกจากห้องไป

อ๊ี้เจียงคลี่ม้วนหนังสือเหล่านั้นออกมาอ่านโดยละเอียดทีละม้วน ก่อนหน้านั้นนางรู้ว่าแผนการของงงซี้จู่มีจุดประสงค์ใด แต่ไม่รู้รายละเอียด ในที่สุดตอนนี้ก็พอจะเข้าใจบ้างแล้ว

นางนึกถึงเรื่องที่คุยกับเขาระหว่างทางในวันนั้น ตอนนั้นเขาและนางมีจุดประสงค์ร่วมกันอย่างหนึ่ง... นั่นคือกำจัดพันจวี มหาอำมาตย์แคว้นจินเวลานี้กึ่งซี้จู่ยอมให้นางมีส่วนร่วมรับรู้แผนการของเขา แสดงว่าเขาน่าจะรับฟังความเห็นของนาง แล้วผนึกกำลังประชันปัญญากับอาจารย์ออคคนนี้ด้วยกัน

พอหยิบหนังสือม้วนต่อไปมาคลี่อ่าน นางก็พลันนึกขึ้นมาได้ว่า ดูเหมือนงงซี้จู่จะเข้าวังหลวงไปนานมากแล้ว ยังไม่กลับมาเสียที

บรรยากาศในวังหลวงแคว้นจินตอนนี้ค่อนข้างตึงเครียด

ฉีหวังเจี้ยนนั่งอยู่ในห้องหนังสือ พระพันปีจวินนั่งด้านหลังมีม่านมุกบัง ช่วงนี้นางเป็นใช้จิ้งไอบาๆ เป็นระยะ ด้านล่างมีโต๊ะวางอยู่สองตัว

ฝั่งขวามือเป็นโศวเซ็ง ฝั่งซ้ายมือเป็นกงซี้จู้

เข้าวังหลวงมาหลายช่วยยามแล้ว กงซี้จู้เลี้ยงประเด็นปัญหาใหญ่ พุดถึงแต่เรื่องรองลงมา เล่าให้ฉีหวังเจี้ยนฟังเท่าที่จะเล่าได้ ฉีหวังเจี้ยนไม่ว่าอะไร แต่กั๋วจี้* กลับมีที่ท่าเหมือนไม่ยอมปล่อยให้เขาไปโดยง่าย เขาปรายตามองฝ่ายตรงข้าม โศวเซ็งคนนี้แสดงเจตนาจะชิงอำนาจกับเขาชัดเจนขึ้นทุกที

"เดินทัพมาหลายเดือน เข้าเขตแดนแคว้นต่างๆ มากมาย ลิ่นเปลื้องเงินอย่างใหญ่หลวง" โศวเซ็งตาเล็ก หน้าเสียม ไม่มีส่วนคล้ายพระพันปีจิวินผู้งามหมดจดแม้แต่นิดเดียว แต่กลับเป็นน้องชายแท้ๆ เขาทอดถอนใจพลางจับแผ่นสุป่านที่วางอยู่บนโต๊ะ "แค่ได้เมืองตรงชายแดนแคว้นเว่ยกลับมาไม่กี่เมือง ผลงานครั้งนี้ของท่านมหาอำมาตย์ทำให้แคว้นฉีสูญเสียไปไม่น้อยเลย"

ร่างของกงซี้จู้ตรงสง่าในชุดสีดำ ใบหน้าผอมเรียวด้านข้างดูคมกริบ ประดุจกระบี่เยนเยียบที่ถูกชักออกจากฝัก "กั๋วจี้กล่าวผิดไปแล้ว ในการเคลื่อนทัพครั้งนี้แคว้นฉีมีชัยเหนือจ้าวและเว่ย สามารถข่มแคว้นฉินแห่งตะวันตก ไหนจะยังช่วยต้าฉีขยายดินแดน งบกองทัพที่สูญเสียไปหรือจะเทียบสิ่งเหล่านี้ได้"

ฉีหวังเจี้ยนฟังดังนั้นก็พยักหน้า ไม่มีเจ้าแผ่นดินคนใดไม่ชอบการขยายดินแดน

โศวเซ็งหาเรื่องจับผิดอีกจนได้ "แล้วที่ตอนนี้ต้าฉีเรามีกำลังทหารอยู่ในหนานตันสองแสนนายเล่า หมายความว่าอย่างไร"

* กั๋วจี้ หมายถึงพี่ชายน้องชายของพระมเหสีหรือพระพันปี

"ตอนนี้ดูเหมือนทั้งกำลังทหารไว้ให้ แต่ไม่แน่ว่าต่อไปที่นั่น อาจกลายเป็นฐานใหม่ของทัพดี"

ฉีหวังเจี้ยนผงะ "ท่านมหาอำมาตย์หมายความว่า...หानตันจะกลายเป็นดินแดนของแคว้นฉีหรือ"

กงซีอู่ตอบเรียบๆ "ระหม่อมหวังให้เป็นเช่นนั้น"

ฉีหวังเจี้ยนพูดไม่ออก แม้จะตื่นเต้นดีใจ ทว่าในขณะที่เดียวกันก็เป็นห่วงจ้าวหวังตันและจ้าวจิ้งเจียวซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้อง คิดแล้วก็อดจะสงสัยไม่ได้

ผิดกับพระพันปีจวินที่เอ่ยอย่างพึงพอใจ "นับแต่พระพันปีจ้าวสวรรคต แคว้นจ้าวก็ตกต่ำลงทุกที ถ้าถูกผนวกรวมกับแคว้นฉีก็ถือเป็นเรื่องดีสำหรับราษฎรแคว้นจ้าว ท่านมหาอำมาตย์มองการณ์ไกลเช่นนี้นับเป็นวาสนาของต้าฉีจริงๆ"

ไฮ่วเซิ่งนั่งหน้าบึ้ง เอาแต่กำมืออยู่นาน แต่แล้วอู้อยู่ๆ ก็คลี่ยิ้มแจ่มใส ยังเอ่ยชมกงซีอู่ตามพระพันปีจวินไปด้วย ทว่าพูดได้เพียงครึ่งทางก็เปลี่ยนเรื่อง "ได้ยินว่าหลังจากที่ท่านมหาอำมาตย์ทลายแคว้นฉีแล้ว ยังชิงตัวฟูเหรินของฉีโนหวนกลับมาด้วย ฟูเหรินคนดังกล่าวก็คืออี่เจียงที่ตอนแรกสร้างพันธมิตรแนวตั้งขึ้นมาไม่ใช่หรือ"

ฉีหวังเจี้ยนพยายามข่มใจไม่ถามถึงเรื่องนี้ พอน้ำชายเป็นคนเอ่ยปาก เขาก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก

กงซีอู่พยักหน้า "เป็นนางจริงๆ"

"ได้ยินว่าหญิงผู้นี้ได้รับประทานคัมภีร์จากเทพธิดา มีความรู้กว้างขวาง ซ้ำยังเคยดำรงตำแหน่งมหาอำมาตย์ห้าแคว้น เป็นคนเก่งจริงๆ"

งซึ่งอยู่เหลือบมองโหว่ซึ่งที่เอ่ยชมอี่เจียงถึงเพียงนี้

ส่วนฉีหวังเจี้ยนที่ครุ่นคิดตามคำพูดของน้ำชายพยักหน้าอย่างคล้อยตาม "สตรีผู้นี้เก่งกาจจริงๆ ทั้งยังมีความกล้า ถึงกับเคยยกทัพมาประชิดตำหนักเราแล้ว ถ้าหากยอมทำประโยชน์ให้ตำหนักเราได้จะดีมากที่สุด" "

พระพันปีจวินแค้นเสียงขึ้นจุมุกไม่หนักไม่เบา เพราะยังแค้นใจที่หวนเจ้อเคยปั้นห้วงนางด้วยการลอบทำสัญญาพันธมิตรกับแคว้นจ้าว แต่ตอนนี้จะเปลี่ยนชื่อเป็นอี่เจียงแล้ว นางก็ยังไม่หายโกรธ

โหว่ซึ่งลูปแบกั่มตนเองแล้วยกมือคารวะเบื้องบนยิ้มๆ ท่าทางดูเก๋อเงินเล็กน้อย "ฝ่าบาท พระพันปี ทั้งสองพระองค์ทรงทราบดีว่านับแต่ที่ภรรยากระหม่อมตายไปหลายปี กระหม่อมไม่เคยแต่งงานใหม่ที่ผ่านมาก็คอยมองหาสตรีเจสียวฉลาดอย่างอี่ฟูเหรินมาโดยตลอด เวลานี้ท่านมหาอำมาตย์พานางมาแคว้นฉี แสดงว่าเป็นโอกาสอันดีที่สวรรค์ประทานให้"

ฉีหวังเจี้ยนนั่งเป็นเวลานานจนเริ่มเอนตัวครึ่งนั่งครึ่งนอน แต่พอได้ยินเช่นนั้นก็ลุกขึ้นนั่งตัวตรงด้วยความประหลาดใจ "หือ? ท่านน้ำคิดจะแต่งงานกับอี่เจียงหรือ!"

โหว่ซึ่งยิ้มกว้างกว่าเก่า "พะยะคะ"

พระพันปีจวินแค้นเสียงขึ้นจุมุกดังนี้ "เจ้านี้ปากไวตามความคิดจริงๆ เหตุใดถึงคิดอะไรเช่นนี้ได้"

โหว่ซึ่งโอดครวญ "พี่หญิงช่างไม่เห็นใจข้าบ้าง ข้าตัวคนเดียวเปล่าเปลี่ยว ไร้ภรรยาเอก ไม่มีใครคอยช่วยดูแลเรื่องในบ้านนะขอรับ"

พระพันปีจวินกระแอมกลบเกลื่อน นางไม่ชอบอี่เจียงก็จริง แต่หากหญิงสาวกลายเป็นภรรยาของน้องชาย ก็เท่ากับได้อยู่ได้สายตาตนเอง

อีกอย่างนางก็ใจอ่อนกับน้องชายคนนี้มาแต่ไหนแต่ไร ครั้งนี้ไหนเลยจะปฏิเสธเขา ได้แต่แกลังบัดชายแขนเสื้อทำที่ไม่สนใจแล้วบอกเสียงขุน "ตามใจเจ้าแล้วกัน"

กงซีอู่เหลือบตามองโหว่เชิงอย่างเย็นชา

เขารู้ว่าโหว่เชิงไม่ได้อยากแต่งงานกับอี่เจียงจริง อีกฝ่ายแค่กลัวว่า ถ้าเขาได้มันสมมองอย่างอี่เจียงมาไว้ข้างตัว จะยิ่งเป็นเหมือนเสื้อติดปีก แล้วตนเองจะรับมือลำบาก จึงต้องรีบชิงตัดกำลังเสริมของเขาก่อน

ฉีหวังเจี้ยนใคร่ครวญอยู่สักพัก คงคิดว่าทำเช่นนี้จะมัดใจอี่เจียงไว้ได้ จึงตัดสินใจเป็นพ่อสื่อให้ หันไปมองกงซีอู่ยิ้มๆ "ข้ามองว่าเป็นเรื่องดี ท่านมหาอำมาตย์เห็นว่อย่างไร"

กงซีอู่ตั้งสายตากลับมา ก่อนจะส่ายหน้า "เกรงว่าจะไม่ได้พะยะคะ อี่เจียงเป็นศิษย์น้องของกระหม่อม พวกเราสำเร็จวิชาจากสำนักกู่กู่มาด้วยกันและแทบไม่มีคนสำนักกู่กู่คนใดแต่งงานกับเชื้อพระวงศ์เลย"

ฉีหวังเจี้ยนชะงักไม่เข้าใจว่าเหตุใดถึงมีธรรมเนียมเช่นนี้ได้ สามัญชนได้ยกระดับชนชั้นมาแต่งงานกับเชื้อพระวงศ์ก็มากมาย คนสำนักกู่กู่ดูถูกเชื้อพระวงศ์อย่างนั้นหรือ

แน่นอนว่าไม่มีธรรมเนียมนี้ กงซีอู่พูดเอาเองทั้งนั้น แต่เขาพูดด้วยท่าทางสุขุมจริงจัง ดูน่าเชื่อถืออย่างยิ่ง

โหว่เชิงพยายามฝืนยิ้ม "ท่านมหาอำมาตย์พูดอะไรเช่นนั้น ข้าชื่นชมรูปโฉมและความสามารถของอี่ฟูเหรินจากใจจริง ยังแต่งงานกับนางไม่ได้สักหรือ"

ฉีหวังเจี้ยนพยักหน้าเห็นด้วย "หากการแต่งงานครั้งนี้เป็นจริงขึ้นมา

ข้าต้องเรียกนางว่าน้ำหญิงด้วยซ้ำ ทรงเกียรติถึงเพียงนี้ เหตุใดท่านมหาอำมาตย์ไม่ลองถามความเห็นนางดูก่อนเล่า ไม่แน่นางอาจสมัครใจก็ได้"

กงซี้ฉู่ถึงประสบการณ์ที่ผ่านมา ด้วยความคิดความอ่านแปลกๆ ของอี่เจียง ไม่แน่นางอาจยอมตกลงจริงๆ

เขาลูบหยกประดับที่เอวเบาๆ แล้วตัดสินใจได้ในทันที จึงพูดขึ้นด้วยเสียงเคร่งขรึม "ฝ่าบาทโปรดทรงอภัย ไม่ต้องถามหรือพะยะค่ะ ขอทูลตามตรง นางแต่งงานกับกระหม่อมแล้ว"

ฉีหวังเจี้ยนมองฝ่ายตรงข้ามอย่างตกตะลึง

ในที่สุดไฮ่วเชิงก็เก็บสีหน้าไม่อยู่ "ท่านมหาอำมาตย์อย่าพูดจาเฉไฉ ท่านเพิ่งรับตัวนางมาจากแคว้นลั่น นางแต่งงานกับท่านเมื่อใดกัน"

เสียงตอบของกงซี้ฉู่ราบเรียบไม่สะดุด "ระหว่างทางกลับแคว้นฉี"

18

บังคับแต่งงาน

โฮ่วเซิงเพิ่งพูดว่าจะขอแต่งงานกับอี่เจียง กงซี้คูก็ประกาศว่าตน แต่งกับนางเรียบร้อยแล้ว โฮ่วเซิงไม่เชื่อเด็ดขาดว่าเป็นไปตามนั้น นอกเสียจากว่าเขาจะโง่! เพลงโทสะของเขาลุกโชติช่วงขึ้นมาทันตา อยากจะเอาเรื่องกับกงซี้คูเสียเดี๋ยวนั้น ตัดตรงที่ฉีหวังเจี้ยนอยู่ด้วย จึงต้อง ระงับอารมณ์เอาไว้

พระพันปีจวินก็อารมณ์เสียไม่น้อย เพิ่งจะนึกชมว่าท่านมหาอำมาตย์ มองการณ์ไกล ก็ต้องมารู้ว่าเจ้าตัวทำเรื่องเหลือเชื่อเช่นนี้ นางทนนิ่งต่อไปไม่ได้ จึงกระแอมขึ้นมาสองทีแล้วพูดว่า "เหลวไหล...เหลวไหลจริงๆ" จากนั้นก็ลุกออกไป

ฉีหวังเจี้ยนมองซ้ายมองขวาอย่างกระอักกระอ่วน แล้วพึมพำ โกล่เกลี่ยสถานการณ์ "เอาล่ะๆ เหิงตี้ๆ มีอยู่มากมาย ท่านน้ำไม่ต้องการลงไป ข้าจะมองหาคนเหมาะๆ ให้เอง"

ในที่สุดกงซีอู๋ก็สบโอกาสขอตัวลากลับ

หัวอกของโฮ่วเซ็งอัดแน่นด้วยโทสะที่ระบายออกมาไม่ได้ กงซีอู๋เพิ่งจะเดินพ้นประตูตำหนัก เขาก็รีบเป่าหูหลานชาย "ฝ่าบาทต้องทรงระวัง กงซีอู๋ไว้หน่อยนะพะยะคะ เขาใช้กำลังทหารไปแย่งชิงสตรีมาเป็นภรรยา ถือว่าตนเองเป็นขุนนางคนโปรด ชักจะทำตัวหลงใหลไปหน่อยแล้ว"

"เอ่อ..." ฉีหวังเจี้ยนผู้ไม่เคยมีความคิดเป็นของตนเองค่อยคล้อยตาม นิดๆ

กว่ากงซีอู๋จะกลับไปถึงจวนมหาอำมาตย์ฟ้าก็มีดแล้ว ต้นคุยเข้ามา ช่วยปลดผ้าคลุมกันลมออกให้ แล้วเชิญเจ้าตัวไปกินอาหาร แต่กลับได้รับคำสั่งให้รีบประดับประดาจวนโดยเร็ว เอาให้ดูมีบรรยากาศสงมคลมากที่สุด

"อะไรกัน ผู้ทรงภูมิจะจัดงานมงคลหรือขอรับ" ต้นคุยเดินตามอีกฝ่าย พลางถามอย่างฉงนงงงวย

"อืม งานแต่งงาน"

"งานแต่งงานใครขอรับ"

"ข้า"

ระหว่างที่มือกระบี่ยังยื่นอิงอยู่กับที่ กงซีอู๋ก็เดินไปทางเรือนอี่เจียงแล้ว

นางเพิ่งจะกินอาหารเย็นเสร็จเมื่อครู่และสั่งให้ซีฉางไปดูเช้าจิวกับเผยยวนแทน ตอนนี้กำลังนั่งอ่านม้วนหนังสือที่ต้นคุยเอามาให้อยู่ที่โต๊ะ ระหว่างรอฟังความเป็นไป

เสียงผีเท้าที่ดังเข้ามาในห้องทำให้นางนึกว่าผีแดงกลับมาแล้ว จึงหันไปมองยิ้มๆ ปรากฏว่าผู้มาเยือนคือกองซี้ดที่ยังอยู่ในชุดทางการ

"เชื่อว่าศิษย์พี่คงต้องเปลืองน้ำลายพูดกับฉีห้วงอยู่นาน ถึงเพิ่งกลับมาเอาป่านี่" นางหุบยิ้มแล้วเอ่ยทักด้วยน้ำเสียงเฉยชา

"เปลืองน้ำลายมากจริงๆ นั่นแหละ แต่คนที่พยายามไล่ต้อนข้าไม่ใช่อีห้วง" กองซี้ดมองไปบนโต๊ะ ก่อนจะถามขึ้นว่า "อ่านม้วนหนังสือหมดแล้วหรือ"

"ยังไม่หมด แผนการของศิษย์พี่ช่างยิ่งใหญ่และซับซ้อนเหลือเกิน ข้าได้แต่ทำความเข้าใจแค่บางส่วน เหมือนมองเสือดาวผ่านท่อแคบๆ เท่านั้น" นางเหมือนจะยิ้มแต่ก็ไม่ได้ยิ้ม รู้สึกแปลกใจอย่างยิ่ง พอกลับมาจากรังหลวง โฉนเขาถึงได้หายขุนเคื่องแล้วมาหานางได้เล่า

นางมักจะมีสำนวนแปลกประหลาดอยู่เสมอ กองซี้ดได้ยินจนชิน เขาเดินเข้าไปที่หน้าโต๊ะ แต่ไม่ได้นั่งลง เอาแต่ยืนเงยบ

ท่าทางเขาเหมือนมีเรื่องอยากพูด อี้เจียงกำลังจะเอ่ยปากถาม ก็พลันได้ยินเสียงผีเท้ากับเสียงคนจ้อแจอยู่ข้างนอก เหมือนทุกคนกำลังทำอะไรวุ่นวายอยู่นางลุกขึ้นมองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นสาวใช้เดินสวนกันให้ควัก บ้างกำลังแขวนโคมไฟตรงเฉลียงทางเดิน บ้างกำลังใช้แพรแดง ตกแต่งโดยรอบ

"ทำอะไรกันนะ"

กองซี้ดเดินเข้ามายืนข้างๆ แล้วมองออกไปข้างนอก "นับจากวันนี้พวกเราสองคนเป็นสามมีภรรยากันแล้ว"

อี้เจียงตัวแข็งที่ออกไปอย่างเห็นได้ชัด ก่อนจะค่อยๆ หันมามองเขา

ด้วยสีหน้าเหมือนเห็นผี "ท่านกำลังพูดอะไรอยู่"

"โธ่เวียงจั้งจะบั่นทอนกำลังข้า วันนี้จึงเอ่ยขึ้นมาเฉพาะพระพักตร์ว่าอยากแต่งงานกับเจ้า"

"ดังนั้นท่านเลยต้องชิงตัดหน้าแต่งงานกับข้าก่อน?"

"ข้าบอกไปว่าพวกเราแต่งงานกันระหว่างที่เดินทางกลับแคว้นฉีแล้ว"

นางมองเขาอย่างไม่เชื่อสายตา ความตกตะลึงบนใบหน้าค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นความเดือดดาล "ท่านบังคับข้าให้แต่งงานด้วยเพื่อรักษากำลังของตนเอง? ท่านเอาอะไรมาคิดว่าข้าจะต้องแต่งงานกับท่าน!"

กงซีอู่ก้าวเข้ามาประชิดตัวแล้วหลุบตามองนาง "ข้าบอกตั้งแต่แรกแล้วว่าถ้าจะแต่งงาน ข้าก็จะแต่งกับเจ้าเท่านั้น"

"ท่านนี้กว่าข้าอยากแต่งกับท่านหรือไร"

กงซีอู่หน้าบึ้ง เม้มปากแน่น

ความรู้สึกลึกต่างๆ หลุ่งพล่านขึ้นในใจอึ้งเจียงพร้อมกัน ทั้งตกตะลึง ผิดหวัง เดือดดาล น้อยใจ นางพูดอะไรไม่ออกแม้แต่คำเดียว ได้แต่กัดริมฝีปากถลึงตามองเขาอย่างดูดน ก่อนจะหันหลังเดินผละมา ทว่าถูกอีกฝ่ายคว้าแขนเอาไว้

ร่างสูงโปร่งของเขาประชิดถึงตัว นางถอยกรูดติดๆ กันหลายก้าว จวบจนแผ่นหลังกระแทกชั้นไม้ม้วนหนังสือไม้ไผ่ที่วางอยู่บนนั้นร่วงตกลงมาหลายม้วน นางก้มหน้าลงมองตามสัญชาตญาณ พอเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้งก็ปะทะเข้ากับใบหน้าคมสัน ริมฝีปากบางประกบลงมาบดเบียด กลีบลำปากนางอย่างรุนแรง

เห็นได้ชัดว่าวงสี่คู่มโห เรียวแรงที่ใช้ก็มากจนน่าตกใจ เรียวปาก
เย็นๆ คู่นั้นฉวีกริมฝีปากของนางเอาไว้ ไม่มีชั้นเชิงหรือลีลาใดๆ ทั้งสิ้น
จนนางแทบหายใจไม่ออก หญิงสาวเบิกตากว้าง แม้จะตั้งสติได้แล้วก็ยัง
ไม่อาจดึงให้หลุดจากพันธนาการ นางจึงกัดริมฝีปากเขาเต็มแรงไปที่หนึ่ง

กงสี่คู่อึ้งคู่มโห แต่ก็ยอมถอยออกมาในที่สุด แผ่นนอกกว้าง
กระเพื่อมขึ้นลงอย่างรุนแรง ริมฝีปากล่างแตกเป็นแผล

อ๊เจียงยืนเซิดหน้า กลีบปากบวมซ้ำเป็นสีแดงสดราวเลือดจะหยด
ลงมา "พอใจแล้วใช่ไหม ถือว่าข้าชดใช้ให้กับเรื่องคราวก่อนแล้วกัน"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6434->